

PROLOG

Bangalore, India

De nacht daalde neer als een gordijn van fladderende insecten die tot leven waren gekomen bij het ondergaan van de zon. De herrie was afgrijselijk, evenals de stank van ongewassen lichamen, menselijke uitwerpselen, rottend voedsel en ontbindende lichamen. Het afval van Bangalore wiegde lizig heen en weer als een zompig tij.

Leonid Danilovitsj Arkadin zat in een verduisterde kamer waar een geur hing van warm geworden elektronica, verschaalde rook en afkoelende *dosa's*. Hij stak met zijn verchroomde aansteker een sigaret op en staarde naar de skeletbouw van Fase Drie, onderdeel van het steeds verder uitdijende Electronic City dat oprees uit de zich als een ziekte aan Bangalore vastklampende sloppenwijken. Electronic City, gebouwd in de jaren negentig, was tegenwoordig de wereldhoofdstad van technologische outsourcing. Vrijwel elk groot hightechbedrijf had hier ICT-kantoren, wat de stad tot het centrum maakte van de supportindustrie in het kielzog van de onafgebroken voortschrijdende technologie.

Goud uit beton, dacht Arkadin met ontzag. Hij had zich verdiept in de geschiedenis van de alchemie, waarvoor hij zich vanwege het transformerende karakter was gaan interesseren. Op dit vroege avonduur – dat wilde zeggen, vroeg voor de mensen in de outsourcingbusiness, die met hun kantoren nagenoeg alle gebouwen tot aan de nok toe vulden – was het in de lobby

en de gangen even stil als in New York City om drie uur 's nachts. Het outsourcingvolk was ingesteld op de Amerikaanse werkdag, wat ze iets virtueels, iets spookachtigs gaf wanneer ze achter hun bureau zaten met hun draadloze headset op hun hoofd.

Na het fiasco in Iran, waar hij Maslov een vorstelijke loer had gedraaid, had hij hier zijn hoofdkwartier opgezet, weg van de mannen die hij ooit nog eens te grazen zou nemen; de mannen die inmiddels al wel achter hém aanzaten: Dimitri Iljinovitsj Maslov en Jason Bourne.

Vanuit zijn kantoorblok had hij een perfect uitzicht op het rechthoekige bouwterrein; een uitgraving waarin de sokkels voor de fundering van een nieuw kantoorpand werden geplaatst. Het geheel werd normaal gesproken verlicht door felle schijnwerpers zodat er 's nachts kon worden doorgewerkt, maar twee weken geleden was het project plotseling stilgelegd, en het was niet hervat. Als gevolg daarvan was de bouwput in bezit genomen door een leger van bedelaars, hoeren en groepjes jonge kinderen die probeerden voorbijgangers op te lichten.

Hij liet de rook uit zijn neusgaten stromen. Soms kon hij de onopvallende, katachtige voetstappen van zijn mannen horen die verspreid door de reeks vertrekken op strategische locaties waren geplaatst. Maar in dit vertrek was hij alleen met Hassan; een grote, breedgeschouderde software-expert die vaag naar printplaten en komijn rook. Arkadin had zijn eigen mannen meegenomen; stuk voor stuk toegewijde moslims, wat wel eens lastig was omdat Indiërs de pest hadden aan moslims. Hij had overwogen een stel sikhs in te huren, maar hij vertrouwde ze niet.

Hassan had bewezen onmisbaar te zijn. Hij was de computerprogrammeur geweest van Nikolai Yevsen; de verscheiden, maar niet-betreurde wapenhandelaar wiens nering Arkadin van Maslov had ingepikt. Hassan had alle gegevens van Yevsens klanten, leveranciers en contactpersonen gekopieerd en vervolgens de schijven gewist. Arkadin had Yevsens handel overgenomen en verdiende nu bergen geld met de levering van oorlogs-

materieel aan vrijwel elke lokale krijgsheer, despoot en terroristische organisatie op aarde.

Hassan zat voorovergebogen achter zijn computer en werkte met versleutelde software op de externe servers die Arkadin op een veilige locatie had geïnstalleerd. Hij was een man die leefde om te werken. In de weken na Hassans desertie en Yevsens dood in Khartoum had Arkadin hem niet één keer dit kantoor zien verlaten. Hij sliep na het nuttigen van een lichte lunch, van één uur tot precies halfdrie, en daarna ging hij weer achter de computer zitten.

Arkadins aandacht was maar gedeeltelijk bij Hassan. Op een tafeltje vlakbij stond een laptop met *hot-swappable drive-bays* waarin hij de harde schijf had geplaatst die een van zijn mannen van Gustavo Moreno had gestolen, vlak voordat de Colombiaanse drugsbaas was doodgeschoten in zijn compound in Mexico City. Hij keek ernaar en voelde hoe zijn gezicht verlicht werd door de spookachtige blauwe gloed – zo hard als marmer; zo hard als de eeltige vuist van zijn vader.

Hij drukte zijn sigaret uit en liet de bestanden, die hij al tientallen keren had bekeken, opnieuw aan zich voorbijgaan. Hij had een stel computerhackers in dienst, maar die had hij geen van allen – zelfs Hassan niet – deze schijf laten doorzoeken. Hij keek opnieuw naar het geheimzinnige bestand, dat pas na het draaien van een krachtig antivirusprogramma schoorvoetend zijn geheimzinnige icoon had prijsgegeven. Hij kon het nu zien, maar hij kon het niet openen. Het was versleuteld met een algoritme dat zijn encryptiesoftware nog steeds niet had kunnen kraken, hoewel het programma al meer dan vierentwintig uur draaide.

Moreno's laptop, die zich op een veilige plek bevond, was al even mysterieus als dit verborgen bestand. Het apparaat beschikte aan de zijkant over een poort die geen USB-bus bezat, te groot was voor een SD-kaart en te klein was om een vingerafdruklezer te kunnen zijn. Het was duidelijk iets wat op maat was gemaakt, maar met welk doel?

Wat was dat verdomme voor bestand? vroeg hij zich af. En

waar haalde een drugsbaron zo'n onbreekbaar algoritme vandaan – in elk geval niet bij een plaatselijke hacker in Cali of Mexico City, dat was duidelijk.

Ondanks het feit dat hij in gedachten verzonken was, keek Arkadin op, alsof hij het geluid niet zozeer had gehoord, als wel geroken. Zijn oren leken zich te spitsen als die van een jachthond, en vervolgens, terwijl hij zich naar achteren bewoog, de schaduw in, zei hij: 'Hassan, wat is dat voor licht in de bouwput?'

Hassan keek op. 'Welk licht, meneer? Er zijn zoveel vuren...'

'Daar.' Arkadin wees. 'Nee, verder naar beneden. Sta even op, dan kun je het beter zien.'

Op het moment dat Hassan opstond, versplinterde een regen van semiautomatisch vuur de kantoorvensters en kregen Hassan, het bureau en het tapijt een storm van glaskristallen over zich heen. Hassan sloeg achterover en lag het volgende moment happend naar lucht op het tapijt. Uit zijn mond sijpelde bloed.

Arkadin had de harde schijf nog niet uit de laptop verwijderd of een tweede kogelregen drong door de versplinterde vensters naar binnen en boorde zich in de muur ertegenover. Hij dook onder het bureau, greep een Skorpion vz-61 machinepistool en schoot de computer waarop Hassan had gewerkt aan flarden. Inmiddels was het staccato van semiautomatisch vuur ook in het kantoor zelf gestart. Het tumult van de schoten weerkaatste tussen de muren, onderbroken door geschreeuwde bevelen en het gegil van stervende mannen. Van zijn team kon hij geen hulp verwachten, dat was duidelijk. Maar hij herkende de taal waarin de laconieke bevelen werden uitgedeeld: Russisch – Moskous Russisch.

Arkadin dacht dat Hassan iets zei, of in elk geval geluid maakte, maar zijn woorden gingen verloren in de explosies van geweervuur. Aangezien de aanvallers Russisch waren, twijfelde Arkadin er niet aan dat ze het op Yevsens onschatbaar waardevolle informatie hadden gemunt. Hij zat nu in de tang tussen tegenstanders in de suite en buiten de versplinterde vensters. Hij had maar heel weinig tijd om te reageren. Hij stond op en

haastte zich naar Hassan, die met gekwelde, bloeddoorlopen ogen omhoogkeek.

‘Help... help me.’ Hassans stem was schor van het bloed en de angst.

‘Natuurlijk, vriend,’ zei Arkadin zacht, ‘maak je geen zorgen.’

Met een beetje geluk zouden zijn vijanden Hassan voor hém hebben aangezien, wat hem kostbare tijd geven om te ontsnappen. Maar niet als Hassan begon te schreeuwen. Hij stopte de harde schijf diep weg in zijn zak en drukte zijn schoen op Hassans keel totdat de man zijn rug kromde en zijn ogen bijna uit zijn hoofd puilden. Maar met een kapotte luchtpijp kon hij geen geluid maken. Achter zich, in de gang, hoorde Arkadin een chaotische maalstroom van tumult. Hij wist dat zijn mannen hem met hun leven zouden verdedigen, maar in dit geval leken ze volkomen verrast en mogelijk zelfs in de minderheid. Hij had maar een paar seconden om te handelen.

Zoals in alle moderne kantoorgebouwen waren ook hier de vensters vastgelijmd, mogelijk als voorzorgsmaatregel tegen zelfmoordpogingen die niettemin soms voorkwamen. Arkadin ramde een zijraampje open en glipte naar buiten, de rumoerige nacht in. Vijf verdiepingen beneden hem was de bouwput waar de sinistere nieuwe torenflat zou verrijzen. Enorme grondverzetmachines verhieven zich te midden van de geïmproviseerde kartonnen hutjes en kampvuren als draken met lange halzen die sluimerden in het halfduister.

Het strakke, postmoderne gebouw had onder het venster geen horizontale richels, maar tussen de ramen bevonden zich decoratieve verticale balken van staal en beton. Arkadin stapte op een van de balken terwijl een vuistvol kogels door de deur van zijn kantoor jankte – zijn mannen hadden hun dappere strijd met de indringers verloren.

De geuren van de Bangalorese nacht, van ghee, gefrituurde dosa’s, betelsap en menselijke uitwerpselen, stegen als een giftige nevel op uit de vijf verdiepingen lager gelegen bouwput. Hij begon omlaag te klauteren langs de zuil van staal en beton.

Op dat moment werd hij zich bewust van dansende lichtbundels beneden hem. Nu ze erachter waren dat hij niet was omgekomen in zijn kantoor, werd de zoektocht in alle hevigheid voortgezet vanaf de grond. Plotseling beseftte hij hoe kwetsbaar hij was terwijl hij als een spin tegen de wand van het gebouw kleefde, en hij stopte bij de derde verdieping. De vensters waren hier kleiner en dichter op elkaar geplaatst omdat deze verdieping gereserveerd was voor onder andere de airconditioning, de watervoorziening en het elektriciteitssysteem. Hij trapte met de punt van zijn laars tegen het raam beneden hem, maar zonder succes. Het glas was te sterk. Hij liet zich verder zakken en schopte tegen een metalen plaat onder het venster. Er ontstond een deuk, en een van de hoeken kwam los, maar de plaat bleef vastzitten. Hij liet zich nog een stukje verder zakken totdat hij, ondanks zijn levensgevaarlijke positie, in staat was zijn vingers in de opening tussen het metaal en de muur te schuiven. Hij zette kracht en slaagde erin de plaat los te wrikken. Er verscheen een rechthoekig gat dat juist groot genoeg leek voor zijn lichaam. Terwijl hij met beide handen de balk vastgreep, zwaaide hij zijn voeten in het gat. Vervolgens schoof hij zijn benen en zijn heupen naar binnen, en pas toen liet hij de balk los.

Heel even bungelden zijn hoofd en zijn romp in het niets en zag hij ondersteboven hangend hoe de lichtbundels vanuit de diepte omhoogkropen in zijn richting. Het volgende moment werd hij gevangen in hun schijnsel en zag hij niets meer. Plotseling klonken er luide stemmen – Russische keelklanken. Hij zette zich schrap en duwde zijn hele lichaam in het gat. Op de voet gevolgd door de scherpe knallen van automatisch geweer- vuur schoof hij het aardeduister in.

Hij bleef even liggen om op adem te komen en draaide zich om. Vervolgens begon hij zich met behulp van zijn voeten en knieën door de ruimte te wurmen, eerst de ene schouder, dan de andere. Deze methode werkte gedurende iets meer dan een meter – totdat hij op een of andere barrière stuitte. Hij keek op en kon nog juist een vage grijze vlek ontwaren die zich ergens in de zwartheid voor hem bevond, wat betekende dat er hele-

maal geen barrière was. De ruimte was plotseling smaller geworden. Hij zette zich af met zijn benen, maar daardoor leken zijn schouders alleen nog maar verder bekneld te raken, dus hij stopte en deed niets. Ondertussen probeerde hij zich te ontspannen en te bedenken hoe hij uit zijn benarde positie zou kunnen ontsnappen.

Hij deed ademhalingsoefeningen, waarbij hij de lucht steeds langzamer uitblies. Hij dwong zichzelf zijn lichaam te zien zonder botten, als oneindig flexibel, totdat zijn geest volledig overtuigd was. Vervolgens trok hij zijn schouders samen en bracht ze naar zijn borst, zoals hij ooit een slangenmens in het circus van Moskou had zien doen. Langzaam en heel voorzichtig zette hij zich af met de randen van zijn zolen. Eerst gebeurde er niets. Maar toen hij zich nog wat kleiner maakte, begon hij langzaam in voorwaartse richting te bewegen via de smalle doorgang en bereikte hij de andere kant. Even later stootte hij zijn hoofd tegen een rooster. Hij trok zijn benen zo ver op als in de kleine ruimte mogelijk was en stelde zich voor hoe ze door het traliewerk zouden breken. Vervolgens strekte hij zijn benen met zoveel kracht dat het rooster losschoot. Hij kwam terecht in een ruimte die op een kast leek en naar heet metaal en vet stonk.

Nadere inspectie onthulde dat het hok een elektrisch schakelstation voor een lift was. De deur aan de andere kant kwam uit op de liftschacht. Hij hoorde het schreeuwen van de Russische moordenaars. De liftcabine bewoog zich omlaag naar de derde verdieping. De mannen buiten moesten aan hun collega's in het gebouw hebben doorgegeven waar hij weer naar binnen was gegaan.

Hij keek om zich heen en zag aan de andere kant een verticale ladder die met bouten aan de muur was bevestigd. Maar voordat hij iets kon doen, zwaaide het luik boven in de liftcabine open. Een van de Russen stak zijn hoofd en borst naar buiten. Toen hij Arkadin zag, verscheen een machinepistool.

Arkadin dook weg terwijl een regen van kogels vonkend afketste op de muur waar zich een seconde eerder zijn hoofd had

bevonden. Hij vuurde gehurkt en vanuit de heup een salvo in het gezicht van de Rus. De bovenkant van de cabine bevond zich nu bijna op hetzelfde niveau als hij. Hij nam een sprong en landde op het dak. Op het moment dat zijn laarzen het metaal raakten, kwam door het luik een spervuur van kogels omhoog dat hem bijna zijn evenwicht deed verliezen, maar hij liet zich niet tegenhouden. Hij nam een grote stap naar de andere kant van het dak, overbrugde in één sprong de lege ruimte en begon onmiddellijk via de ladder naar beneden te klimmen. Achter hem begon de lift omlaag te gaan. Een meter of twee beneden hem stopte hij.

Arkadin zette zich schrap en draaide zich half om. Toen hij in het geopende luik iets zag bewegen, vuurde hij drie korte salvo's af. Hij haastte zich verder omlaag; twee, drie treden per keer om een minder eenvoudig doelwit te zijn.

Zijn schoten werden beantwoord en de vonken spatten van de metalen sporten terwijl hij zich als een spin aan een draad omlaag liet zakken. Plotseling hield het schieten op, en toen hij een blik omhoogwaagde, zag hij dat een van de overlevende Russen uit de liftcabine was gekropen en nu via de ladder de achtervolging had ingezet.

Arkadin stopte lang genoeg om zijn wapen te richten, maar nog voordat hij kon vuren, liet de Rus zich boven op hem vallen. Grote gespierde handen grepen zich aan hem vast en rukten zijn armen bijna uit de kom. Hij zwaaide even gevaarlijk heen en weer door het extra gewicht en de snelheid van het vallende lichaam. Het volgende moment sloeg de Rus het wapen uit zijn hand. Het kletterde tegen de muur en verdween in het donker. Ondertussen hervatte de lift zijn reis omlaag.

De Rus had een hand op Arkadins keel en trok met de andere een κ -Bar uit de schede. Hij drukte Arkadins kin omhoog zodat zijn keel vrijkwam. Het dikke, gemene lemmet schoot door de lucht en Arkadin ramde een knie omhoog. Het lichaam van de Rus kromde zich als een boog en kwam terecht onder de zich in benedenwaartse richting bewegende lift.

Hoewel hij zich schrap zette, raakte Arkadin bijna de lift toen

het lichaam van de Rus werd losgerukt. Heel even hing hij ondersteboven, en het was zijn redding dat hij zijn voeten achter een sport van de ladder had gehaakt. Hij bleef een paar seconden hangen en oriënteerde zich. Vervolgens greep hij met zijn sterke handen de ladder vast, maakte zijn voeten los en liet ze zakken totdat hij weer rechtop stond. Zijn schouders brandden, maar ditmaal was hij erop voorbereid. Zijn voeten vonden de volgende sport, en hij hervatte zijn afdaling.

Beneden hem vervolgde de lift zijn reis omlaag, maar niemand stak zijn hoofd uit het geopende luik. Hij sprong op het dak en keek voorzichtig naar binnen; twee mannen, geen van beiden in leven. Hij liet zich omlaag zakken, pakte een van de wapens op en drukte op BASEMENT.

De kelder van het gebouw was een enorme parkeergarage met tl-verlichting. Er werd echter weinig gebruik van gemaakt aangezien de meeste mensen die hier werkten zich geen auto konden veroorloven. In plaats daarvan lieten ze zich met taxi's naar en van het werk rijden.

Behalve zijn eigen BMW, twee glanzende Mercedesen, een Toyota Qualis en een Honda City bevonden zich in de garage geen andere voertuigen. Arkadin controleerde ze; ze waren allemaal leeg. Hij liet zijn eigen auto staan, brak de Toyota open en slaagde er na wat prutsen met de elektronica in de wagen te starten. Hij ging achter het stuur zitten, zette de auto in de versnelling en reed over het kale beton naar buiten via de uitrit.

Met een vonkenregen van het chassis schoot Arkadin via de achterzijde het gebouw de slecht geplaveide straat op. Recht voor hem lag de bouwput. Tussen het puin en de reusachtige machines brandden zoveel vuren dat het leek alsof de boel op het punt stond in brand te vliegen.

Aan weerszijden hoorde hij het schorre brullen van zware motorfietsen. Twee Russen probeerden hem in de tang te nemen. Het was duidelijk dat ze hem aan beide kanten van de straat hadden opgewacht zodat ze hem hoe dan ook de pas af konden snijden, welke kant hij ook opging. Hij gaf plankgas,

stak een kruising over en reed door het wankele hek dat rond de bouwput was geplaatst.

De neus van de Toyota dook direct omlaag en de auto schoot bijna loodrecht de put in. De schokbrekers vingden het grootste deel van de klap op, maar Arkadin stuitte op en neer in zijn stoel toen de wagen de bodem raakte en met krijgende banden weer horizontaal kwam. Achter hem werden de twee motorfietsen gelanceerd die hem de put in volgden. Ze landden, dansen even wild op en neer en zetten hun jacht voort.

Hij zette regelrecht koers naar een van de vuren. Zwervers en hoertjes stoven uiteen. Terwijl hij door de vlammen reed, draaide hij scherp naar links. Daarbij slaagde hij er maar net in tussen twee enorme machines door te glippen en een berg afval te ontwijken. Vervolgens gaf hij het stuur een ruk naar rechts in de richting van een ander vuur en een nieuw groepje schooiers en daklozen.

Hij wierp een blik op zijn zijspiegel en zag dat een van de motorfietsen zich nog steeds achter hem bevond. Had hij de andere afgeschud? Hij naderde de vlammen en wachtte tot het laatste moment waarop de gloed het sterkst was – en trapte vervolgens keihard op de rem. Terwijl de mensen alle kanten op renden, klapte de motorfiets, waarvan de bestuurder half verblind was, op de achterkant van de Toyota. De Rus schoot de lucht in, landde met een klap op het dak van de auto en gleed er weer af.

Arkadin was al uitgestapt. Hij hoorde de motorrijder kreunen, zag dat de man probeerde op te staan en gaf hem een harde trap tegen de zijkant van het hoofd. Terwijl hij terugliep naar de auto raakten kogels de voorbumper. Hij dook weg. Het automatische pistool dat hij van de dode Rus in de lift had gepikt, lag buiten bereik op de passagiersstoel. Hij probeerde naar het bestuurdersportier te kruipen, maar werd steeds opnieuw teruggedreven door schoten die zich in de zijkant van de Toyota boorden.

Hij ging op zijn buik liggen en kroop onder de auto. De penetrante, stroperige lucht deed hem kokhalzen. Toen hij aan de